

DAKLE

Lako smo:

*nekad: dizali noge
i puštali da niz nos iscuri
šta ima Skupljalo*

sa stotinu,

i više Lako smo:

*braćo lakomna: laktom se
pridizali do uzglavlja: stanac
pod glavu,*

rogovina: očima se otimali iznad linije neba

što: guja: skinuvši košuljicu,

klizi između rebara

i nestaje tamo gde ostajemo

i gde nas nema: pepeo,

braćo, prah Kupljena je njiva,

nejačke su kosti Osluškuju: žile: lakonoge

stvarčice pucketaju i sto čeka

da nas polegnu za iće

i piće Na kestenu: hiljadama godina

od nas, pred očima: veverica:

košuljicu-lobanju srska i moždani

kajmak na vrhu

zuba

ŠATOR, ŠATOR, OD SASTANKA

Treba nam

ram koji će izdeliti

zbiivanja: ti tamo,

ti ovamo Dosta je bilo suza

nad povijenim vratovima

i glavama što, umrljane azijskim

sosom, klize niz stranice

povesti Kad povedu za ruke da se

zna: pravedno ispušta se

duša da odleprša

u tamni kavez za grudobolne

anđele Tačka je

na pravom mestu, to je prava

tačka Pod isti krov kad stanemo

zacvrčaće masni

vratovi i nadzorničko

»čut« nosićemo toplo

učuškano Nismo,

nismo zbog sebe: seme baci

gde hoćeš i pogled

zalepi za nebo Koliko dugo, koliko

ćemo živeti pod dlanovima

što smo ih skupili

u večni kačket Umorni su

pacovi, dremaju: život

se skuplja u čvorove,

u majušno

semce

ŽMURKE, SMRTI

Jednooke starice

vraćaju se u pećine, jašući:

na čupavim metlenim

šijama Koliko li, pod krljjetkom

zuba, vugle dečje

krvi, koliko puta stale su nam

sućelice, gađajući nas mračnim sjajem

oka što ne gleda

u dan Prevalile se, eto,

grдне godine Noć je sve veća, tamo,

u kutiji, gde čeka nas naša

sklupčana telesina Kad nebo nad sirotim

trotinetom smračilo se u lice

oca i čulo se: bubo,

letnja Lete mile babuške i mišjim

očicama njuškaju po pećinskoj tavanici

s koje cure nam okamenjene

lestvice Kaplju, o kako kaplju te mračne

suze Oko je

zemljana šolja gde drhte

sunčeve pihtije, oko je

davno smrznuta

svetlost

ČU, ČEŠ, ČE

Iseljenička,

pogrebna

Veseo neki

narod, al stisni

kesu Ne otvaraj usta, nek pred

njima oči ti zaborave svetlost

Koliko imaš

vilica, nek

misle Sme li se, tek

tako: vilenjaci,

patuljci Hiljade, vidao sam:

bosonogi, na berzama Duvaju, bez krioca,

u šake što sklapaju

šator nad

licem Koga reč opauči, prava, To je sve,

zatiljkom: ne ustaje, ne raste

trava Ne puštaj, ništa ispod

jezika nek ne klizne: tamo gde tanak

listak svetla puzi pod vratima

drugog nekog sveta Niz

kamenolom,

praga Nikada

namerniku da cikneš, ključaonicu ostavljaš

nezatishnutu da procuri

noć kroz slavine

Nikad krto busenje da zdrobi

kutnjaci,

groba Al, stisni

šupak pred toplim

njihovim smejom, stisni

glagole u majčinoj

sisi

VEŽITE SE

U odeljku za pušače:

gospodin Džois, hvatajući teološke muvice

u letu i čisteći antički pesak

iz noktiju, strpljivo čeka

pravi čas Sačica tamo neka tetka

Istorije, što, nadute, u drugom stanju, nosi smrad

očeve surutke u noktima, ljubavno steže

spasonosnu stolicu Sve je, dakle,

tu: let može početi, a može

se i završiti Oblaci su beli, perje

praminja oko jastuka iz dečjih uspomena, dok lice dragog

nam čika Džejsma oblija vreli

ciriški sneg Februar je,

curimo nežno niz glasove kontrole

leta i kapljemo, kapljemo, kapljemo na upaljeno

sunčevo grlo Ona gadura, bremenita,

samo što se nije otvorila

i meso zakmečalo A, eto, piste

nema, nikako nema Nema piste na koju možemo

položiti vlažna krilca, nema zemlje

u ko-joj se može

oda-da-

ah-nu

ti

AUTO BIO, GRAH I JA

Neko (eko, a

ko, ko) izvadiće tu kost (gle,

gost, kakva radost), reći: ovo je lobanja, ovo je

bila živa komadeška Džaba ti koštane

škrinje, džaba miris moždanog

ulja što si deponovao u sefovima nebeskih

gusara Neko

je neko, i to je sve što možemo reći,

sada, kad njegovo je došlo

da sudi

i smudi (o, budi lud

s nama: viknuo bi prašnjavim vokabularom, al nisi tu gde se više, ti si

tamo, tamo, tamo: da li se

tamo sluša?) Tamo ili

ovde, nikad

ili uvek A onda, tu negde, desi se i onaj smetenjak

Hamlet, pa padne (pa-pa, papalino

s dna) priča o trošnosti,

o roši, o nosorogu

u šne-noklama i sličnom testu

što silikatnim lobanjama curi iz očne

činije (o, duplje, šuplje su čaplje,

i sve gluplje), i šta,

i šta, šta ću videti I kako da znam

kad treba završiti

rečenicu i gde nas čeka ona kurva, ona

murva, mrtva surla,

ta tačka

Kažem, eto,
skroviti suglasnici
da zvekeću:
šume ušima
anđeli

kusi

tišina

tišine

Tiše!

Nesitu,

u gnezdo

Zijaju vokali,

čutljivi

O, tiše,

tiše!

šator, šator, od sastanaka

ivan negrišorac